

Påskedag

Tid og sted: Jerlev og Ødsted kl. 9 og 10.30, 5. april 2015

Salmevalg

Påskeblomst, hvad vil du her, 236

Fylدت af glæde, 448

Krist stod op af døde, 218

Herren af søvne opvågned', opsprang, 223

Som forårssolen morgenrød, 234

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus

Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham. Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op. Og de sagde til hinanden: ”Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?” Men da de så derhen, opdagede de, at stenen var væltet fra. For den var meget stor. Og da de kom ind i graven, så de en ung mand i hvide klæder sidde i den højre side, og de blev forfærdede. Men han sagde til

dem: ”Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.” Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

Prædiken

Kvinderne var bange, da de flygtede fra den tomme grav. Deres angst var todelt. Angsten er er altid todelt. Den består af frygt og forundring. Jeg kan huske for ti måneder siden, da jeg første gang tog min søn i armene. Jeg var lykkelig og rædselsslagen. Rædselsslagen som de kvinder, der kom til Jesu grav og fandt den tom. Livet er så skrøbeligt, at det skræmmer os. Det gør os angste. Vi skræmmes af livets *muligheder* – og vi skræmmes af livets *konsekvens*: døden.

Det er Påske. Alle sejl er sat til for at forkynde, at Jesus Kristus er opstået fra de døde. I gamle dage råbte præsten fra alteret: Jesus Kristus er opstanden! Og menigheden svarede med et rungende og livskraftigt ekko: Ja, han er sandelig opstanden! I dag synger vi de berusende påskesalmer med melodier der griber vort bryst, så vi synger af karsken bælg og ånden slynges op i luften. Allerførst sang vi Påskeblomst, hvad vil du her?: Ja, jeg ved du siger sandt: Frelseren stod op af døde! Efter prædikenen skal vi synge: Herren af søvne opvågned, opsprang, hører du, Helved, vor morgensang: Kristus opstod fra de døde! Vi synger, mens orglet bruser, og alle piber er sat til. Der er lys på alteret og påskeliljer i stolerækkerne. Det er forår! Og selvom vi mærker vinterens kulde om natten endnu, og selvom det sneede i tirsdags – som et forvarsel på Langfredag, dødens dag – så er der ingen, der kan være i tvivl om budskabet denne søndag morgen: Jesus Kristus er opstanden! I dag fejrer vi, at Gud oprejste Jesus fra de døde. Den største af alle fortællinger.

Og så læser vi beretningen fra Markusevangeliet om Jesu opstandelse. Det er som om, at luften fiser fuldstændig ud af ballonen. For hvad står der: Kvinderne finder en tom grav. Og da en engel fortæller, at Jesus er opstået, flygter de fra graven, rystede og ude af sig selv, og de siger ikke noget til nogen, *for de er bange*. Her midt i fejringen af kristendommens største fest løber tre kvinder bort fra Jesu grav, ude af sig selv, og skræmt fra vid og sans. Og med den fortælling fejrer vi Jesu opstandelse!

Kan vi ikke være ligeglade og fejre Påske med pomp og pragt alligevel? Er det nødvendigt, at vi gennemlever det samme drama, som de første kristne oplevede, da deres tro på, at Jesus Kristus var opstået, fødtes? Jeg mener, det er vigtigt af den grund, at vi skal forstå, at opstandelsestroen ikke er nogen let sag. Det er ikke som at knipse med en finger, og så er den der. Som et tryllesnummer der overrasker og forbavser os.

Opstandelsestro kommer ikke af, at vi ser et tegn, der kan overbevise os: en tom grav. Opstandelsestro kommer ikke

en gang af, at engle fortæller os, at Jesus fra Nazaret er opstået. Opstandelsestroen kommer af, at vi lever i opstandelsens virkelighed. Det vender jeg tilbage til, for det er ikke så uforståeligt, som det lyder. Opstandelsens virkelighed er nemlig fællesskabet.

Men først skal vi forstå kvindernes angst, da de ser den tomme grav. Det er tidligt om morgenen, og solen er netop stået op. Der er en særlig friskhed i luften denne morgen. En due kurer i haven, hvor Jesus blev begravet i fredags. Haven ligger ikke langt fra Golgata. Faktisk kan kvinderne, Maria Magdalena, Maria og Salome, se derover. Korset står der endnu som en frygtelig påmindelse om, hvorfor de nu er på vej til Jesu grav. Kvinderne vil vise Jesus den sidste ære. De vil salve hans krop med vellugtende salver. De elskede at være sammen med ham. For sammen med Jesus følte de sig betydningsfulde. Sammen med Jesus oplevede de et fællesskab, hvor mennesker kom, som de var. I fællesskabet blev undertrykkelsen modsagt og afvist. Jesus gav dem kræfter til at tro på, at verden kunne forandres. Da de er næsten

henne ved graven overmander alle minderne Maria Magdalena. Hendes ben bliver tunge som bly, og hun hulker sin smerte ud. De to andre kvinder griber hende i armene og holder hende oprejst. Men Maria Magdalena overvejer, om livet overhovedet er værd at leve. De tager de sidste tunge skridt rundt om hjørnet lige inden, de når til graven. Det slår dem, at stenen er væltet for indgangen, så de slet ikke kan komme ind til den døde krop. Det ærgrer dem, at de ikke har tænkt på det noget før, for nu er de kommet forgæves. Men da de runder hjørnet rammes de af et foruroligende syn: stenen er væltet fra graven og klippehulen, hvor Jesus ligger, står pivåben. De skynder sig hen til graven og går ind. Der er ingen død krop. Kun en ung mand i hvide klæder, en engel. Og de bliver forfærdede. Det er klart. Det hele er helt anderledes, end de forventede. Salome taber en af krukkerne med salve. Den slås itu, og salven flyder ud på klippehulens underlag. Englen siger, som engle altid skal sige: Vær ikke forfærdede. Frygt ikke! Han fortæller om opstandelsen og om, at de skal fortælle det til de andre. Men englens ord

rører dem ikke. Han taler og taler, men det er som om, at ordene forsvinder ud i tomrummet mellem englens mund og kvindernes ører. Som i en tåge flygter de bort fra graven. Rundt om hjørnet, og atter kan de se Golgata og korset, som Jesus døde på. Men nu er det som om, at enkelte af de ord, som englen sagde, slår rod i deres bevidsthed: Jesus, den korsfæstede. Opstået. Kvinderne er bange.

Angsten er er altid todelt. Den består af frygt og forundring. Jeg kan huske for ti måneder siden, da jeg første gang tog min søn i armene. Jeg var lykkelig og rædselsslagen. En sygeplejerske var åbenlyst irriteret over, at jeg ikke bare gjorde, som hun sagde. Det tog mig lidt tid at fatte. Men skulle jeg da ikke være ramt af den ærefrygt, der overmandede mig i det øjeblik? Jeg efterlod min kone og fulgte lægen, der havde min datter i armene. På børneafdelingen spurgte de: ”Nå, er det så en prins eller en prinsesse.” Pisseirriterende spørgsmål. Jeg havde lyst til at råbe: ”Det er hverken en prins eller en prinsesse. Det er min søn. Og hvis jeg taber ham, går han i stykker.” Men

jeg slog knuder på stemmebåndet og fremstammede: ”Det er en prins og en prinsesse.” Men faktisk er de virkelige mennesker af kød og af blod, hverken prinser eller prinsesser, og de er så skrøbelige, at de ikke kan overleve uden deres far og mor. Livet er så skrøbeligt, at det skræmmer os. Det gør os angste. Vi skræmmes af livets muligheder – og vi skræmmes af livets konsekvens: døden. Ingen af os kommer uden om døden, og døden sætter en ubrydelig grænse mellem dem, vi mister, og os, der endnu lever. Den ubrydelige grænse er kun så skånselsløs, ubarmhjertig og svær at forlige sig med, fordi vi har elsket meget.

Men som sagt er angsten todelt. Det vidunderlige kan ængste os i lige så høj grad som det frygtindgydende. Ja, af og til kan det være svært at skelne det vidunderlige og det frygtindgydende fra hinanden. Jeg tror, det var sådan, kvinderne havde det, da de gik bort fra graven. Opstandelsens mulighed, vi kan også kalde det livets mulighed, var ikke en del af deres verdensbillede, da de kom graven. Men det blev forkyndt for dem inde i den

tomme grav – og kvinderne kunne ikke tro på det. Men muligheden skræmte dem både som en vidunderlig og frygtindgydende mulighed.

Det er en kendt sag, at vi mænd har sværere ved at forestille os livet med et nyfødt barn, end kvinderne har. Måske var det derfor, at det var kvinderne, der først skulle høre om Jesu opstandelse. For Jesu opstandelse er også en fødsel, ligesom dåben er det. Det er med opstandelsen som at få et barn. Det er så stort, at det en tid lang føles uvirkeligt. Og vi skal leve i den virkelighed, før vi forstår, at det er vores egen virkelighed. Derfor får kvinderne af englen besked på at gå tilbage til de andre disciple og fortælle dem om det, de har set, hørt og oplevet. Opstandelsen er nemlig ikke noget, vi skal anstrenge os for at forstå eller tro – så ville den være en gerningsretfærdighed. Opstandelsen er en virkelighed vi erfarer i fællesskabet. Ikke i et hvilket som helst fællesskab. Ikke i det fællesskab, der har til formål at være bedre end de andre fællesskaber. Opstandelsen er virkelig i det fællesskab, hvor naboen, sidemanden, ”den anden”

er den vigtigste. For det er i hende eller i ham, vi møder den korsfæstede og opstandne Herre og frelser, Jesus Kristus. Jesus Kristus er ikke en gud, vi er alene med, når vi går op til alteret for at fejre nadver. Jesus Kristus er vi sammen med, når vi tager os af de nødlidende, når vi deler brød og vin med hinanden, når vi som familie og menighed i dåben tager imod et nyt medlem af fællesskabet, og når vi hører nogen sige vores navn og føler os anerkendt af stemmen. Skræmmer de perspektiver os? Ja, for de viser os livets muligheder, på godt og ondt, som det på én gang vidunderlige og frygtindgydende, når vi er dybt forankret i hinandens kærlighed. Det er opstandelse! Den vidunderlige og frygtindgydende opstandelse, der kalder os til live, når vi skjuler os i vores selvtilstrækkelighed. Eller når vi lukker os inde bag mure og låste døre, fordi vi har nok i vores eget, eller fordi vi frygter det, der er på den anden side af døren. Jesu opstandelse kalder os hen til vores nabo, til vores næste. Den lader os ikke dvæle ved en tom grav, for den opstandne er ikke blandt de døde, den opstandne er blandt de levende. Derfor: Lev!

Opstandelsen har været voldsomt diskuteret siden jul. Er det billedtale? Er opstandelsen bogstavelig? Svaret på begge spørgsmål er det samme: Ja, hvad ellers? Amen!